

Як працюють літературні євангелісти в Японії

У 2015 році Деніал Фукуда, японець за походженням, який проживає в Каліфорнії, відчув поклик поїхати до країни Висхідного Сонця, аби нести євангельську вістку. Йому виповнився тоді 21 рік і він не мав теологічної освіти, окрім диплома фокусника. Деніал розумів – це непросто, адже в Японії християн менше ніж 1%. Але не зважаючи на складність місіонерської ниви, Деніал почав працювати у молодіжній церкві в Сетагая (Токіо) та став одним з лідерів літературної євангелізаційної програми для молоді «Youth Rush Japan». Зараз Деніал закінчує магістратуру з теології в університеті Ендрюса в Мічигані, США. Він до цього часу є членом молодіжної церкви в Сетагая і планує повернутися на служіння до Японії. Про свої досвіди з Богом він розповість більш докладно.

Деніал, в Японії кожне ім'я має особливе значення. Що означає твоє ім'я?

Мене звати Деніал Сачіо Фукуда. Деніал – означає “Бог –мій суддя”. Sachio 田舎 означає центр щастя. А Фукуда 田舎 –щасливе рисове поле! Отже, так довго, як Бог є моїм суддею і так довго, як Бог є центром щастя для мене, ми маємо щасливе процвітаюче рисове поле!

Як тобі вдалося, так добре вивчити японську мову, перебуваючи в англомовному середовищі?

Більшу частину свого життя жив у Лома-Лінда, штат Каліфорнія. Як я вивчив японську мову? Моя мама японка. Вдома ми говорили японською, але дуже простою, на побутовому рівні. Більш серйозно почав вивчати японську мову, коли поїхав до Японії. У мене є такі книги, як граматики (бумпо) та підручник з канджі (японські ієрогліфи). Я практикував це, коли прибув до Японії, і думаю, що Святий Дух дійсно допоміг мені дуже швидко вивчити

японську мову. Я вже міг розмовляти, спілкуватися з мамою, але не читати Біблію чи щось подібне. Зараз можу читати японську Біблію, а також багато інших книг. Думаю, що Бог справді благословив мене, і я відчував сильну дію Святого Духу, бо перекладав, коли працював у Японії, перекладав з англійської на японську і навпаки.

Коли ми були дітьми, багато хто з нас мріяв про свою майбутню професію, ми говорили приблизно так: “Я хотів би стати актором чи актрисою, я хотів би стати бізнесменом!” Але я ніколи не чула, щоб хтось говорив: “Я хотів би бути пастором”. Деніал, ти закінчуєш семінарію, чому вирішив стати пастором?

Після середньої школи я фактично пішов у магічну школу і закінчив її. Отже, я дипломований фокусник. Я все ще роблю деякі фокуси, але це для встановлення зв'язку з людьми. Я зустрічав різних відомих людей, таких як актори, актриси, фокусники. І сказав: «Я хочу чогось більшого у цьому світі.» І приблизно в той час дізнався про літературний евангелізм, коли ти ходиш від дому до дому. Мій старший брат і моя сестра були задіяні у літературному служінні. Я почув про це і спробував. Це змінило моє життя. Я відчував щось на кшталт: «Ого, це дивовижно! Бог дивовижний!» І я вирішив піти на це служіння.

Я хочу стати пастором і служити Богові, бо це найкраще! Це радісно! Раніше я робив шоу, перфоменси, і люди вигукували: «WOW, чудово! Карти змінюються, змінюються кольори!». Але набагато більша радість, коли я з кимось ділюсь вісткою про Ісуса, коли я розповідаю про велику боротьбу, несучи трьохангельську вістку, очі людей стають ще більшими від подиву, ніж від магічних фокусів. Облиште магію. Євангеліє і спасіння – це головне. Так, звичайно, існують магічні фокуси, магія, манга (японські комікси) і все це весело, чи не правда? Але це не вічне життя. Це не щось більше за нас. Тому я хочу служити Богові, бо вважаю, що це найкраще, що ми можемо. Це приносить найбільше задоволення.

Деніал, чим відрізняється молодіжна адвентистська церква в

Токіо від звичайної церкви Адвентистів сьомого дня ?

В Токіо я працював у молодіжній церкві в районі Сетагая. Звичайно, не лише молодь відвідує цю церкву, є люди середнього віку, діти, дідусі та бабусі . Але це церква, де головна роль відведена молоді. Тут щотижня проповідують молоді люди: студенти коледжів, університетів. Вони утворюють групи з вивчення Біблії, групи суботньої школи. Студенти університетів й коледжів очолюють служіння. І тому всі ідеї церковної евангелізації генерує молодь і, звичайно, намагається втілити їх. Тож молодь залучена до різних служінь, що дає їй шанс рости, розвиватися в церкві.

Як змінилася ситуація в церкві з того часу, як ти почав своє служіння в Токіо?

Коли я тільки-но приїхав туди, відвідування богослужінь становило менше 10 осіб на тиждень. Це не була молодіжна церква. Президент Japan Union Conference сказав, що необхідно перетворити цю церкву на молодіжну церкву, в якій зростає та навчається молодь. Тому нас з пастором Аокі Ясукі (молодіжним директором Japan Union Conference) направили туди. Пастор Аокі Ясукі, його дружина та четверо дітей подвоїли відвідування церковних богослужінь майже миттєво. Ми молилися і робили багато кроків віри, тож люди протягом року почали приходити до церкви.

Стосовно хрещень, коли я був там, хрестилася лише одна людина, але відвідування церкви та членство в ній значно зросли. Причиною є те, що більшість людей, які приходили до нашої церкви, вже були християнами, які припинили відвідувати церкву чи були нещодавно охрещені, або вирости в християнських сім'ях. Деякі люди переїхали до району, де знаходилася церква, а потім почали її відвідувати. Також багато нехристиян відвідували різні церковні програми та заходи. Я чув, вже після мого від'їзду охрестилося більше людей.

Японія – жорстка країна для проповідування. Чому ти обрав саме

Японію?

Є кілька причин. Перша: Бог покликав мене. По-друге, я американець, що має японське походження. І я відчуваю, що мова і культура – це дар від Бога. Думаю, що є причина, чому саме моя мама японка і Господь допомагає мені розуміти японську культуру. Тому я сказав, що буду використовувати цей дар. Ще одна причина полягає в тому, що я чув від своєї мами та інших японців, які проживають у Каліфорнії, що в Японії не так багато християн. Кількість християн становить менше 1%, і дуже мало молоді. Також чув, що служити, займатися євангелізацією там дійсно складно. І я сказав сам до себе, якщо одного разу Бог відкриє мені двері, хочу поїхати туди, тому що люблю виклики. Я люблю кидати виклик обставинам, складним завданням. І тоді Бог відчинив двері, і я пішов.

Літературна євангелізація, я думаю, одна з найскладніших, тому що ти повинен встановити певний зв'язок з людьми за той короткий час, є ймовірність, що тебе не захочуть слухати. Як ти та інші молоді люди подолали страх, незручність?

Так, це непросто. Це, напевно, дуже складне служіння, тому що ви розмовляєте з людьми, відвідуєте людей, яких ви не знаєте, і розповідаєте їм про книги, які їм можуть не сподобатися. Це нелегка робота, але я думаю, що ви можете бачити потужну дію Бога саме тому, що це так складно. Ви не можете зробити це самостійно. Мовляв, якщо я покладаюся лише на себе я кажу: «Добре, Деніале, я можу це зробити, я можу це зробити!» Але насправді я не можу цього зробити. Мої дії будуть лише тоді успішними, якщо Бог діє через мене. Тому кожного разу, перш ніж нести євангельську вістку, я молюся і прошу Бога допомогти мені, використати мене.

Це як Ісая сказав: використай мене. Я тут. Пошли мене, Господи (Ісая 6:8). Так ми здійснюємо літературну євангелізацію. Ми просто молимося і відчуваємо залежність від Бога, тож ми довіряємо Богові, і Він діє через нас. Звичайно, нам потрібно йти. Бог не піде за нас. Нам потрібно нести книги в руках.

Якщо двері відчиняються, нам потрібно говорити, відкривати рот, чи не так? Але все інше залежить від Бога. Господь діє, коли ми йдемо, розмовляємо і Він діє через наші книги. Бог діє. І якщо люди скажуть: «О, я хочу твої книги. О, я люблю твої книги!», хвалить Господа. Якщо люди скажуть: «Я ненавиджу твої книги, йди геть з мого дому. Ти мені не подобаєшся», не біда. Моліться Богу, у Нього все під контролем і просто йдіть до наступного будинку. Тому я думаю, що секрет успішної євангелізації у повній довірі Богові. Якщо все добре, хвалить Господа! Якщо все погано, все одно хвалить Господа, Бог тримає ситуацію під контролем. Ти робиш те, що від тебе залежить. Але все інше – це Бог!

Дякую за те, що дав мені інтерв'ю, не дивлячись на той факт, що ти хворий на COVID. Тож моє запитання: що ти думаєш про розвиток церкви під час пандемії коронавірусу?

Не має нічого хорошого в COVID-19, оскільки чимало людей загинуло, багато людей хворіють. Це страшна хвороба. Але слід визнати, я думаю, є кілька цінних, важливих уроків, які ми також можемо засвоїти. І це те, що ми починаємо бачити різні способи служіння, різні способи управління церквою. Нам потрібно думати по іншому і знати Біблію, яка не змінюється. Наша євангельська вість, трьохангельська вістка, Євангеліє однакові. Це не змінне до COVID, після COVID. Нам не потрібно змінювати Біблію, але церковний стиль, можливо, доведеться змінити. Наприклад, ми не можемо зустрітися в одному приміщенні та інших місцях. У нас є Zoom, онлайн-церква. Тож все виглядає інакше.

І тому нам просто потрібно просити у Бога ідей, просити у Господа допомоги. Що я можу зробити? Що я повинен зробити? Вістка та сама. Біблія така сама. Але нам просто потрібно бути більш креативними. Нам потрібно молитися. І я думаю, що молоді люди в Японії продовжують певні служіння через Інтернет, різні невеликі групи вивчення Біблії, молитовні групи онлайн і та ін. Вони навчають своїх друзів, християн та нехристиян, принципам здоров'я, щоб допомогти боротися з коронавірусом.

Тому я думаю, що нам просто потрібно молитися і просити Бога про мудрість. І тому намагаюся читати по одній книзі щодня протягом 2021 року. Це моя мета. За винятком суботи. У суботу, я роблю перерву. Іноді, коли я трохи зайнятий, просто читаю навчальну мангу. Це все-таки також книга. Зараз намагаюся читати багато про історію християнства, чи Біблію. Іноді я читаю про різних історичних діячів та лідерів минулого.

Деніал, поясни, що таке євангелізаційна програма “YOUTH RUSH”?

«Youth Rush» – це програма для молодих людей, які хочуть займатися літературним євангелізмом. Я думаю, що найголовніше – це те, що молоді люди в Youth Rush залишаються разом у спальних мішках в одній церкві протягом трьох тижнів у Японії. Ми їмо разом, прокидаємось разом, вчимося разом, все робимо разом. Отже, це докорінна зміна способу життя. Їх життя повністю змінюється, тому що вони звикли прокидатися і одразу дивитися телевізор, грати у відеоігри, їсти нездорову їжу, багато м'яса, багато цукру та пити газовані напої.

Але на «Youth Rush» все інакше. Ми прокидаємось вранці і молимося. Ми читаємо Біблію разом. Три тижні ніяких ігор, фільмів, ніякого телебачення. Це програма перезапуску мислення. А потім ми їмо разом здорову вегетаріанську їжу, яку готують члени церкви. І ми всі задоволені. Отже, можна спостерігати, як життя молодих людей повністю змінюється фізично, психічно, духовно, соціально. Це новий початок. Але найкраще – ходити від дверей до дверей і займатися літературним євангелізмом. Буває складно і молоді люди плачуть. Іноді люди, прочинивши двері, говорять підлі й погані слова. Тож молодь плаче від гіркоти. Але в ті часи вони не самі. Ми заохочуємо одне одного і молимося разом. Ми говоримо, що Бог все контролює. Іноді у нас бувають погані дні, а у наших друзів – хороші. У програмі беруть участь близько 20 молодих людей. Щодня хтось має хороший день, принаймні більше, ніж одна людина. Тож навіть якщо у вас поганий день, ви знаєте, що у Вашого друга все добре і ви заохочуєте одне одного. Це спільні зусилля. Якщо хтось виграє, ми всі

перемагаємо. Отже, ми бачимо, що служіння, церковне життя змінює молодь. Християнське життя – це спільні зусилля.

Одним з моїх улюблених віршів з Біблії є текст з Євангелії від Івана 13:34-35 про те, що світ впізнає в нас послідовників Христа, якщо ми матимемо любов між собою. Тож уявіть, як 20 молодих людей в одній церкві їдять, виконують служіння, навчаються, моляться разом і вчаться любити одне одного і вчаться любити людей у цьому світі. Думаю, саме тому молоді люди змінюються. Переважна більшість японців – дуже хороші співаки, вони співають в хорі. Тож іноді молодь співає біля дверей, а люди плачуть. Дивовижно! Тому я думаю, що найкраще – це змінений спосіб життя, змінене ставлення. Це просто вражає, коли бачиш, як Бог працює у житті кожного. Це командне служіння, колективна робота, християнське життя – це колективна робота. Ми робимо це не поодинці.

Деніале, на конференції у 2017 році ти поділився кількома дивовижними історіями, що сталися під час твоєї євангелізаційної роботи в Японії?

Гаразд, моя перша історія про дівчину, яка була старшокласницею, близько 16 років. Вона була дуже перелякана, дуже знервована. Але ми молилися, навчалися розповсюджувати книги, проходили тренінги. Але вона все ще нервувала. Ця дівчина разом з лідером ходила від дверей до дверей. А потім вони зустріли батька та сина, розмовляли з ними, розповідали про книги. На жаль, батько відповів: «Ні, дякую. На даний момент ми не зацікавлені». Та потім відбулося дещо цікаве. Маленький хлопчик почав повторювати запитання: «Гей, тату, хто ці троє людей? Хто ці троє людей? Звідки вони взялись?». Справа в тому, що було лише двоє людей: ця дівчина і керівник. Але, мабуть, хлопчик побачив трьох. Зараз, я думаю, це був ангел. Бог діє через нас, через молодь і в Японії ангели разом з нами.

Друга історія про хлопця, студента теологічного факультету, в якого був важкий, поганий день. Потім він натрапив на щось

неймовірно: будинок, який був завалений брудними журналами, не будь-якими журналами для дорослих, а такими як порнографія, порнографічні журнали по всій кімнаті. Він сказав, що вся вітальня була заповнена цим. Тож студент злякався, він відчував, що не хоче стукати у двері цього будинку. Але потім з якихось причин голос просто вийшов з нього природним шляхом, тому що ми тренували їх говорити: "Доброго дня!". Він подумав: "Ох, я сказав, добрий день, запізно!". І на порозі з'явився хлопець лише у нижній білизні, здоровенний хлопець із величезним животом, брудний та й ще на фоні порнографії. Це було занадто.

Тож студентові нічого не спало на думку, окрім як запропонувати йому книгу про здоров'я. А потім, чи можете ви здогадатися, що сталося? Хлопець сказав: "О, це дуже гарна книга. Я куплю це. Дуже цікаво!" Але студент був такий знервований, що просто пішов. Але він каже, що це було дуже важливим моментом у його житті, оскільки він зрозумів, що Ісус стукає у наші двері. Ісус стукає у двері кожного. І він сказав: «Можливо, моє життя схоже на ту кімнату, де куди не глянь брудні журнали. Я думаю, Ісус відвідує наш дім, відвідує кожне серце. І мені потрібно «переодягнутися», тобто змінити старий спосіб життя». Знаєте, для нього це стало переломним моментом. І цей юнак зараз чудовий лідер. Подібні переживання часто трапляються з молодими людьми. Бог розмовляє з молоддю, звертається до молоді через досвід, книги про здоров'я, тощо.

Одного разу я постукав у двері жінки, яка збиралася покінчити життя самогубством. Але її зупинив мій стук у двері і вона відчинила. У цей час глибоко в серці вона молилася про допомогу. Я запропонував їй книги про Ісуса, які врятували її життя.

Деніале, яку найбільшу кількість книг можна продати в Японії за один день? Якого найкращого результату було досягнуто під час програми «Youth Rush Japan»?

В Японії під час програми, щоб почуватися у безпеці, усі

студенти ходять по двоє-троє, але як правило, щодня ми міняємо партнерів. Більшість подібних програм у різних країнах дотримуються порядку: однакові партнери протягом тижнів і тижнів. Це традиційний підхід. Але ми щодня міняємо партнерів, адже в одній церкві ми маємо 20 молодих людей. Однак, після молитви, ми як лідери, сказали братові та сестрі, що вони повинні бути незмінними партнерами протягом трьох днів. І Господь показав Свою славу. Тож вони в перший день молилися про те, щоб разом продати 40 книг. І продали рівно 40 книг. В Японії продаж більше ніж 10 книг для однієї людини – це дивовижний результат. Це просто купа книг! На другий день вони молилися про продаж 50 книг. І продали рівно 50 книг! В останній день вони молилися про 60 книг. Саме так, було продано 60 книг! Хіба не потужний приклад того, як працює Бог?! Я впевнений: ті брат і сестра запам'ятають цей дорогоцінний досвід на все життя.

А які, Деніале, твої плани на майбутнє? Ти хотів б повернутися до Японії знову?

Ви хочете знати цей секрет? Коли я поїхав до Японії, мені був лише 21 рік. І я фактично не закінчив теологічний факультет (я пройшов лише 1-й курс). Все, що я закінчив – це лише магічна школа, а також ходив до Біблійного коледжу, де навчають літературному євангелізму. Відчував, що Бог справді закликає мене здійснювати служіння. Тому я поїхав до Японії, не маючи богословського ступеня, але Бог все одно працював через мене щодня. Я просто казав: «Боже, ось я, використовуй мене». Бог і я, ми працюємо разом досі. Зараз я закінчую теологію онлайн, все на 100 % онлайн. І отримаю скоро ступінь магістра богослов'я в університеті Ендрюса. Після закінчення магістратури я сподіваюся, що зможу повернутися до Японії, щоб знову працювати, але це залежить від Бога, як Він буде діяти. Ми всі ми у цьому світі, кожна людина, або місіонери, або місіонерська нива. Тож кожна церква повинна бути центром підготовки місіонерів. Ось чому моє бачення полягає в тому, щоб повернутися до Японії, і заохотити кожную церкву, кожного,

з ким я зустрінуся, стати радісним і щасливим місіонером. Бути місіонером не означає їхати закордон. Це може бути будь-яка місія для Бога, куди б ми не йшли. Це моє бачення. Ми хочемо, щоб Ісус скоріше повернувся. В Америці багато хаосу, плутанини політичної та фінансової. Зараз все в хаосі. Я думаю, що нам просто конче потрібен Ісус. Тож до часу Його повернення, будьмо всі радісними місіонерами для Ісуса, де б ми не знаходились!

Питання – Юлія Бондаренко